

ΝΙΚΟΣ ΦΑΡΟΥΠΙΟΣ

Και οι καλοί... σκοτώνουν

*Εγκληματικές ιστορίες
με ευαίσθητους ανθρώπους*

ΚΕΔΡΟΣ

Νίκος Φαρούπος: *Και οι καλοί... σκοτώνουν*

ISBN 978-960-04-5586-1

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Σπανάκη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Νίκος Φαρούπος, 2026*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2026*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

*Στη γυναίκα μου,
Νατάσα Ενθυμίου*

Ένα χέρι βοήθειας

Το κινητό χτύπησε στις τέσσερις τα ξημερώματα. Κι όταν χτυπάει το τηλέφωνο τέτοιες ώρες συνήθως δεν είναι για καλό. Ήταν ένας παλιός, εξαιρετικός φίλος, ο Μάικ Παπαδήμας. Ναι, ο γνωστός τοις πάσι Ωραίος Μάικ, «ο γοητευτικός μεγαλοεφοπλιστής, ο περιζήτητος εργένης και χαρισματικός επιχειρηματίας», όπως αναφέρεται συχνά στις σελίδες life style περιοδικών, ιστοσελίδων και εφημερίδων. Τελευταία φορά που τον είδα ήταν πριν από τρία χρόνια, όταν με επισκέφθηκε στον ξενώνα της Μάριον, στην Αντίπαρο, περαστικός με το σαραντάμετρο Sunseeker του. Αρνήθηκα την πρότασή του για φαγητό στο σκάφος και κέρασα αυτόν και την παρέα του, δυο πανέμορφες Αγγλίδες, στην ταβέρνα του Πιπίνου, μια κακαβιά με σκορπίνες που θα τη θυμούνται μέχρι το τέλος της ζωής τους.

Ο παλιόφιλος ο Μάικ βρισκόταν σε απόγνωση. Έτσι

έδειχνε το μήνυμά του στον τηλεφωνητή. Ο λόγος του ήταν παραληρηματικός:

«Αντρέα, σώσε με, μόλις βρήκα ένα πτώμα εδώ στην πισίνα μου, στη Μύκονο, δεν το ξέρει κανείς άλλος εκτός από μένα, είναι η καλή μου φίλη Σιλβί, ένα υπέροχο πλάσμα, θα τρελαθώ, δεν καταλαβαίνω, εγώ τη βρήκα, ρε φίλε, είμαστε έντεκα άνθρωποι εδώ, δηλαδή δέκα τώρα πια, δεν ξέρω αν είναι δυστύχημα ή έγκλημα, με ξύπνησε μες στη μαύρη νύχτα μια γυναικεία κραυγή, πετάχτηκα όρθιος, έκανα μια βόλτα στον κήπο και την είδα να επιπλέει μπρούμυτα στο νερό, τρελάθηκα, φίλε, όλοι εδώ κοιμούνται, εκτός από μένα, δεν τους ξύπνησα, έδωσα εντολή στους ανθρώπους μου να μην αφήσουν κανέναν να φύγει από το σπίτι μέχρι να έρθεις, σε παρακαλώ, φίλε...»

Σήκωσα το τηλέφωνο πριν το κλείσει. Αναστέναξε με ανακούφιση:

«Δόξα σοι ο Θεός, απάντησες. Θα με βοηθήσεις;»

«Οκέι, πες μου τι να κάνω», απάντησα πρόθυμα.

«Να πας στη βάση ελικοπτέρων του φίλου μας του Σταύρου. Θα σε περιμένει εκεί ένα Robinson R44».

Με τον Μάικ γνωριστήκαμε είκοσι χρόνια πριν στο Λονδίνο, όταν εγώ έκανα μεταπτυχιακό στην Εγκληματολογία και ο Μάικ στα Ναυτιλιακά. Όπως ήταν φυσικό, μετά τις σπουδές πήραμε χωριστούς δρόμους. Εγώ

υπηρετώ σήμερα ως αστυνόμος Α' στο Εγκλημάτων κατά Ζωής, στη ΓΑΔΑ, και ο Μάικ είναι ένας διάσημος μπον βιβέρ, με βίλες στο Μονακό, στο Λονδίνο, στη λίμνη Κόμο, στο Σεν Μόριτς, στη Μύκονο, και ποιος ξέρει πού αλλού. Ωραίος τύπος, γενναιόδωρος, ευφυής, με χιούμορ, αλλά και σεμνός, παρά τα πλούτη του. Όταν κληρονόμησε τη μεγάλη ναυτιλιακή εταιρία του πατέρα του, ανοίχτηκε με επιτυχία και σε άλλες επιχειρήσεις και σύντομα έκανε το μεγάλο του όνειρο πραγματικότητα. Μου το είχε εκμυστηρευτεί: ένα φιλανθρωπικό ίδρυμα για τα άπορα παιδιά του νησιού καταγωγής του, τα οποία μάλιστα χρηματοδοτούσε μέχρι και το τέλος των σπουδών τους. Καλός άνθρωπος ο Μάικ. Ψυχάρα.

Πριν ξεκινήσω, ξύπνησα με τη σειρά μου τον φίλο και συνεργάτη ιατροδικαστή Καλαμίδα που ετοιμαζόταν να φύγει για διακοπές, αλλά τον έπεισα να έρθει μαζί μου τάχα «για δωρεάν weekend στη Μύκονο», έτσι του είπα. Σε αντάλλαγμα, όφειλε να με βοηθήσει να εξιχνιάσουμε έναν περίεργο θάνατο. Δεν μάσησε – εννοείται –, γκρίνιαξε λίγο που του άλλαξα το πρόγραμμα, αλλά το ξεπέρασε εύκολα. Η γυναίκα του, οδοντίατρος με ειδικότητα στα εμφυτεύματα, τον είχε εγκαταλείψει για έναν αναισθησιολόγο, παιδιά δεν είχαν, και ο Καλαμίδας ήταν πια σαν την καλαμιά τον κάμπο, όπως έλεγε τις σπάνιες φορές που μελαγχολούσε.

Ήμουν κι εγώ μόνος στο σπίτι εκείνες τις μέρες. Ως γνωστόν, τον Αύγουστο οι άνθρωποι χωρίζονται σε δύο κατηγορίες: σε όσους δουλεύουν και σ' αυτούς που κάνουν διακοπές. Εγώ και η αγαπημένη μου Μάριον ανήκουμε στην πρώτη κατηγορία. Εκείνη εργαζόταν νυχθημερόν στον ξενώνα της στην Αντίπαρο κι εγώ στη ΓΑΔΑ. Και οι δύο είχαμε θέα στη θάλασσα, εκείνη στη γεμάτη αλμυρίκια παραλία του Αγίου Σπυρίδωνα στην Αντίπαρο κι εγώ στη διάσημη «παραλία» της Λεωφόρου Αλεξάνδρας.

Το ελικόπτερο μας περίμενε στο ιδιωτικό ελικοδρόμιο, κάπου στο Κορωπί. Είχαμε στη διάθεσή μας λίγες ώρες μέχρι να ειδοποιήσουμε την αστυνομία του νησιού. Ο κόσμος διασκεδάζει και ξυπνάει αργά στα νησιά, έτσι δεν είναι; Άρα το πτώμα στην πισίνα μπορεί να βρεθεί και μετά τις δέκα, έντεκα το πρωί. Τι ώρα παίρνεις πρωινό άμα έχεις ξεραθεί το ξημέρωμα, ύστερα από ποτά, ουσίες και οινοπνεύματα; Υπάρχει βέβαια κι αυτό το υπηρετικό προσωπικό που γυρνοβολάει από νωρίς για την καθαριότητα και τις ετοιμασίες του πρωινού, αλλά όλο και κάποια δικαιολογία θα βρούμε γι' αυτό.

Η ιστορία είχε ως εξής: Ο Μάικ έκανε ένα πάρτι προς τιμήν της καλής του φίλης, της εικοσιοκτάχρονης Γερ-

μανογαλλίδας Σιλβί Μίλερ, πασίγνωστου μοντέλου της Sandal's Secret. Στο πάρτι συμμετείχαν κοσμικοί, φωτογράφοι, δημοσιογράφοι και αρκετοί σελέμπριτι από την Ελλάδα και το εξωτερικό. Κατά τις τέσσερις είχαν φύγει όλοι οι καλεσμένοι, εκτός από αυτούς της στενής παρέας που φιλοξενούσε στη βίλα του ο Μάικ. Στις 4.10' πήγαν για ύπνο. Όχι όλοι όμως, αφού στις 4.30' ο Μάικ άκουσε πνιχτές γυναικείες κραυγές κι αμέσως μετά έναν παφλασμό, σαν κάποιος να έριξε βουτιά στην πισίνα. Σηκώθηκε ανήσυχος – αρκετοί από την παρέα είχαν πει και σονιφάρει διάφορα –, βγήκε στον κήπο και είδε το σώμα της Σιλβί να επιπλέει μπρούμυτα στο νερό. Την έβγαλε αμέσως από την πισίνα και της έκανε τεχνητή αναπνοή. Ήταν όμως αργά.

Πανικοβλήθηκε. Πέρα από το σοκ και τη θλίψη που ένιωσε, συνειδητοποίησε ότι η υπόθεση θα έπαιρνε σύνομα διεθνείς διαστάσεις, λόγω της διασημότητας του μοντέλου. Σκέφτηκε – και σωστά – ότι ίσως να επρόκειτο για εγκληματική ενέργεια και μου τηλεφώνησε να περισώσω ό,τι ήταν δυνατόν να σωθεί.

Δεν ήταν ασυνήθιστο να με ξυπνούν άγρια μεσάνυχτα. Εγκλήματα γίνονται κάθε μέρα, κάθε ώρα και κάθε στιγμή, κι εμείς είμαστε στη διάθεση της κοινωνίας, με κρύο, χιόνι και βροχή, που λέει και το άσμα.

Ξεκινήσαμε για το ελικοδρόμιο. Ο ιατροδικαστής

και φίλος Καλαμίδας γκρίνιαζε διαρκώς δίπλα μου κρατώντας το αγαπημένο του θερμός γεμάτο γαλλικό καφέ – σπανίως το αποχωριζόταν. Σε λίγο θα ξημέρωνε, αλλά η ασφαλτος έκαιγε και τα διερχόμενα αυτοκίνητα μας φιλοδωρούσαν με αόρατα θερμικά κύματα. Το ελικόπτερο ήταν στη θέση του και ο πιλότος ανυπόμονος. Προσγειωθήκαμε σε μισή ώρα και κάτι στο νησί ενώ ανέτελλε ο ήλιος. Ένα Hummer με οδηγό τον Τόνι, έναν από τους σωματοφύλακες του Μάικ, μια φάτσα σφυρηλατημένη από τα χτυπήματα μιας άστατης ζωής, μας παρέλαβε από το ελικοδρόμιο και μας οδήγησε στη βίλα.

Το εντυπωσιακό οίκημα το περιέβαλλε μια μάντρα από ξερολιθιά, που κατηφόριζε προς τη θάλασσα, ώστε να μπορεί κανείς να απολαμβάνει απρόσκοπτα τη θέα μέχρι τους χαμηλούς ορεινούς όγκους της Τήνου και της Σύρου. Μας υποδέχτηκε ένας γεροδεμένος νεαρός, ο Κρις, με ξυρισμένο κρανίο και βλοσυρή φάτσα, που θύμιζε πορτιέρη κυριλέ σκυλάδικου. Διασχίσαμε τον κήπο και στην είσοδο του παραδοσιακού οικήματος μας παρέλαβε η κυρία Αθηνά, μια ευτραφής γυναίκα με καλοκάγαθη φυσιογνωμία, οικονόμος και μόνιμη ένοικος της βίλας, η οποία μας οδήγησε στη βεράντα που βρισκόταν ο Μάικ. Ήταν μισοξαπλωμένος σε έναν κατάλευκο

καναπέ, με κλειστά μάτια και σε κακό χάλι, και τον παρηγορούσε μια πανέμορφη δακρυσμένη νεαρά, ονόματι Μπριγκίτε, όπως έμαθα λίγο αργότερα.

Ο Μάικ φορούσε ένα λευκό λινό – και βεβαίως τσαλακωμένο – κοστούμι και η Μπριγκίτε ένα μακρύ μεν αλλά αποκαλυπτικό στα πλαϊνά καλόγουστο φόρεμα, που τόνιζε σεμνά τη θηλυκότητά της. Πρόλαβα να παρατηρήσω δυο υπέροχες γάμπες που κατέληγαν σ' ένα ζευγάρι κομπά ψηλοτάκουνα πέδιλα. Μια νεαρή υπηρέτρια, μάλλον Φιλιππινέζα, εμφανίστηκε κρατώντας έναν δίσκο με νερά και καφέδες.

Ο Μάικ πετάχτηκε όρθιος βγάζοντας έναν αναστεναγμό ανακούφισης. Μετά τη σύντομη θερμή υποδοχή, τις απαραίτητες συστάσεις και τη βιαστική ενημέρωση, σπεύσαμε οι τρεις μας – χωρίς την Μπριγκίτε – στην ποίνα. Ο Μάικ είχε βγάλει από το νερό το άψυχο κορμί και το είχε εναποθέσει στο γρασίδι – το είχε μάλιστα σκεπάσει με ένα γαλάζιο σεντόνι –, πίσω από έναν θάμνο, ώστε να μη βρίσκεται σε κοινή θέα. Ο Καλαμίδας ξεκίνησε αμέσως να το εξετάζει, με όσο επαγγελματισμό μπορούσε και του επέτρεπε ο βασικός εξοπλισμός του.

Η κυριαρχία του θανάτου δεν είχε καταφέρει ακόμα να καλύψει την εντυπωσιακή ομορφιά της άτυχης κοπέλας. Ήταν αρκετά ψηλή και μελαχρινή, με κοντό

αγορίστικο μαλλί, λεπτά χείλη και καλοσχηματισμένη μικρή μύτη. Δεν κατάφερνα ποτέ να ξεπεράσω τη μάσκα του θανάτου, πάντα με κατέκλυζε ένα δέος. Το αναπάντεχο τέλος της ζωής νέων ανθρώπων με κατέθλιβε, είτε προερχόταν από εγκληματική ενέργεια είτε από ατύχημα ή οποιαδήποτε άλλη αιτία. Η παρηγοριά μου, αν προερχόταν από ανθρώπινο χέρι, ήταν ότι είχα την ελπίδα να βρω τον δράστη.

Ρώτησα τον Μάικ τα απαραίτητα και τον προειδοποίησα ότι αν έφερε εκείνος ευθύνη, κακώς μου τηλεφώνησε, γιατί δεν θα του χαριζόμουν. Μου έδωσε τον λόγο του ότι δεν είχε καμία ανάμιξη στον θάνατο της Σιλβί. Κι ότι, τέλος πάντων, αν είχε, δεν θα έπαιρνε εμένα τηλέφωνο, αλλά το τοπικό αστυνομικό τμήμα. Τον πίστεψα.

Δεν υπήρχε πολύς χρόνος. Σε μερικές ώρες έπρεπε να ειδοποιήσουμε το ΕΚΑΒ και την αστυνομία. Συγκέντρωσα βιαστικά τα πρώτα στοιχεία. Εκτός από τον Μάικ Παπαδήμα, την Ελληνοκαναδέζα μνηστή του Μπριγκίτε Μ. και τη νεκρή, στη βίλα κοιμούνταν μακαρίως ο Αφροαμερικανός τριανταπεντάχρονος αρραβωνιαστικός της Σιλβί, ο παλαίμαχος μπασκετμπολίστας του ΝΒΑ Μπράιαν Ροντ, ένας παιδικός φίλος του Μάικ, ο επιχειρηματίας Άρης Βογιατζής με τη γυναίκα του, τη Ρωσίδα μοντέλα Ντάρια Χαλνίκοβα, οι δύο

σωματοφύλακες-σοφέρ του Μάικ, οι Έλληνες Κρις και Τόνι, γύρω στα τριάντα και οι δύο, και η καλοστεκούμενη εβδομηντάχρονη Ελληνοαμερικανίδα ηθοποιός με καριέρα στο εξωτερικό Τζίνα Βρετού, δεύτερη σύζυγος του νεκρού – εδώ και χρόνια – πατέρα του Μάικ. Η Τζίνα υπήρξε μοναδική μητρική φιγούρα για τον ορφανό παλιό μου φίλο.

Ζήτησα από τον Μάικ να ξυπνήσει διακριτικά τους φιλοξενούμενους και να τους πει να έρθουν στο σαλόνι, ένας κάθε δεκαπέντε λεπτά, όπου θα τους περίμενα μόνος, για μια «φιλική» συζήτηση. Κανείς τους δεν έπρεπε να ενημερωθεί για ποιο λόγο τον ξυπνούσαν τόσο πρωί – θα το μάθαινε από μένα μετά το πέρας της σύντομης ανάκρισης.

Ο Καλαμίδας μπήκε στο σαλόνι με τα – ως συνήθως – θλιβερά νέα. Είχε έναν τρόπο να τα λέει ψυχρά και στεγνά, χρησιμοποιώντας σπανίως επίθετα. Ρήματα και ουσιαστικά κυρίως.

«Δεν πνίγηκε η κοπέλα, δεν έχει νερό στους πνεύμονες. Έπεσε στην πισίνα όταν ήδη είχε υποστεί κάταγμα πάνω από τον τέταρτο αυχενικό σπόνδυλο, με συνέπεια να τρωθεί το φρενικό νεύρο που ρυθμίζει την αναπνοή. Από εκεί προήλθε το μοιραίο: από κάποιο ισχυρό χτύπημα ή από ανθρώπινο χέρι – αντρικό μάλλον. Και κάτι άλλο σημαντικό: ήταν περίπου τεσσάρων μηνών

έγκυος. Θα πάρουμε από όλους γενετικό υλικό, ώστε το DNA να μας δείξει εν ευθέτω χρόνω τον πατέρα – αν βρίσκεται κι αυτός εδώ βεβαίως. Άλλα ίχνη δεν υπάρχουν, λόγω του νερού. Πάω να τελειώσω τον καφέ μου τώρα».

Ο Μάικ κιτρίνισε. Του κόπηκε η ανάσα. Με πήρε παράμερα.

«Είμαι κι εγώ ύποπτος τότε. Ήμασταν εδώ και μερικούς μήνες κρυφοί εραστές με τη Σιλβί, και μάλιστα πολύ ερωτευμένοι. Δεν το ήξερε κανείς. Φοβόταν τις αντιδράσεις του άντρα της και ήθελε να του το φέρει μαλακά. Δεν γνώριζα πως ήταν έγκυος, ούτε αν ήταν δικό μου ή του Μπράιαν, γνωρίζω όμως ότι είχε απομακρυνθεί ερωτικά από εκείνον. Είχαμε σκεφτεί, βλέπεις, πως είχε έρθει η ώρα να ανακοινώσουμε την αλήθεια – εγώ στην Μπριγκίτε κι εκείνη στον Μπράιαν. Όπως βλέπεις, δεν προλάβαμε. Θα είχαμε μεγάλα δράματα με τους συντρόφους μας· αυτό μας έκανε να διστάζουμε».

Ξέσπασε σε ένα σιγανό κλάμα. Δεν υπήρχε όμως χρόνος για λόγια παρηγοριάς. Τον χτύπησα συμπονετικά στον ώμο και τον ρώτησα αν υπήρχε περίπτωση να είχαν καταλάβει κάτι οι άμεσα ενδιαφερόμενοι.

«Όχι βέβαια... προσέχαμε πολύ. Η δική μου, η Μπριγκίτε, αποκλείεται, είναι τόσο αθώα, αγνή, αλλά και βαρετή η καημένη. Την αγαπώ βέβαια, αλλά από

ερωτικό πάθος μηδέν. Όσο για τον Μπραίαν, δεν σταμάτησε λεπτό να είναι φιλικός μαζί μου. Και δεν είναι ο τύπος που όταν μάθει ότι τον απατά η γυναίκα του θα γυρίσει και το άλλο μάγουλο. Είναι 2,05 μέτρα και η γροθιά του σκοτώνει ταύρο. Δεν πιστεύω να αποφάσισε να του μιλήσει απόψε η Σιλβί και να τσακώθηκαν, θα μου το είχε πει ή θα γινόταν φανερό με κάποιον τρόπο. Δεν κρύβονται αυτά. Τέλος πάντων, όποιος τη σκότωσε είναι δυνατόν να πήγε για ύπνο μετά;»

«Έχω δει και χειρότερα», είπα.

Έκανε να φύγει. Κοντοστάθηκε, κάτι σκέφτηκε.

«Α, ξέχασα να σου πω... Οι κάμερες ασφαλείας που υπάρχουν στο σπίτι και στον αύλειο χώρο δεν έχουν εικόνα. Το σκέφτηκα κι έτρεξα να δω το υλικό. Κάποιος έχει πάρει τις εγγραφές. Ο δολοφόνος ή κάποιος συνεργός του».

«Και πού βρίσκεται ο μηχανισμός με τις εγγραφές;»

«Στο υπόγειο... κλειδωμένος».

«Και ποιοι γνώριζαν πού είναι το κλειδί;»

«Εγώ, η οικονόμος κυρία Αθηνά, η Μπριγκίτε, η Τζίνα, ο Κρις και ο Τόνι. Κανείς άλλος».

Σωθήκαμε. Έξι ύποπτοι. Μέχρι ο Μάικ να φέρει στο σαλόνι τον πρώτο – πρότεινα να αρχίσουμε με τον απόμαχο μπασκετμπολίστα σύζυγο της νεκρής Σιλβί –, έβγαλα από το σακβουαγιάζ μου το μαγικό και μια μάσκα

– που είχα πάρει μαζί επί τούτου – και βούτηξα στην πισίνα. Ποτέ δεν ξέρεις πού θα βρεις κάποιον «άψυχο χαφιέ» – έτσι ονομάζω το λάθος ή το τυχαίο συμβάν που θα μου δώσει έστω κάποιο στοιχείο σημαντικό για τη λύση του μυστηρίου, ή ακόμα και να προδίδει τον δολοφόνο. Αν το έγκλημα δεν είναι προσχεδιασμένο κι έχει συμβεί εν βρασμό ψυχής, συνήθως ο ένοχος έχει κάνει λάθη που αργά ή γρήγορα οδηγούν στη σύλληψή του. Αντιθέτως, στα καλά προμελετημένα εγκλήματα, είμαστε αναγκασμένοι να λύνουμε σταυρόλεξα, τα περισσότερα εύκολα, κάποια άλλα δύσκολα ακόμα και για δυνατούς λύτες και, ευτυχώς, λίγα άλυστα, που υπάρχουν για να μας βασανίζουν και να μας υπενθυμίζουν διαρκώς τα όριά μας.

Στάθηκα τυχερός. Εκτός από την πρωινή βουτιά που μου καθάρισε το μυαλό από τη θολούρα, ένα αναπάντεχο εύρημα με περίμενε στον πάτο της πισίνας: ένα μονόπετρο δαχτυλίδι με ένα μεγάλο διαμάντι. Αν το τσέπωννα, θα εξασφάλιζα τους μισθούς πενταετίας ή ένα ενισχυμένο και πρόωρο εφάπαξ, όμως εδώ μιλάμε, δυστυχώς, για ένα πιθανό τεκμήριο, επομένως χρήσιμο για την εξιχνίαση της υπόθεσης. Έπεσε άραγε από το χέρι της νεκρής ή κάποιος προσπάθησε να της το βγάλει και δεν πρόλαβε; Επρόκειτο, αναμφίβολα, για ένα πανάκριβο κόσμημα. Πρέπει να 'σαι πολύ ερωτευμένος

για να κάνεις τέτοιο δώρο – αλλά και να σου τρέχει το χρήμα από τα μπατζάκια, που έλεγε ο γέρος μου.

Ο σύζυγος, ο Μπράιαν, άρχισε να κλαίει με λυγμούς μόλις του ανακοίνωσα τα νέα. «Θέλω να τη δω», έλεγε κάθε τόσο. Ο τύπος έδειχνε ράκος ή ήταν γεννημένος για Όσκαρ πρωταγωνιστικού ρόλου. Κοιμήθηκε νωρίς, είπε, δεν κατάλαβε αν η Σιλβί μπήκε στο δωμάτιό τους, ούτε αν ξάπλωσε δίπλα του. Είχε μάλιστα ετοιμάσει τις βαλίτσες του για να φύγει, γιατί τσακώθηκαν και του είπε ότι δεν τον αγαπάει πια. Του έδειξα το δαχτυλίδι – δεν το είχε δει ποτέ του – και τον ενημέρωσα κοφτά και στεγνά, χωρίς να τον προετοιμάσω ψυχολογικά, πως η Σιλβί ήταν τεσσάρων μηνών έγκυος. Δεν είμαι σαδιστής, αλλά έπρεπε να δω αντιδράσεις.

Έμεινε εμβρόντητος. Το κλάμα του κόπηκε μαχαίρι. «Έχουμε να κάνουμε έρωτα πάνω από έξι μήνες», ψέλλισε σοκαρισμένος. «Με απέφευγε με ένα – τάχα σοβαρό – ιατρικό πρόβλημα, είχα δει μέχρι και τη διάγνωση», συμπλήρωσε, έτοιμος να καταρρεύσει.

Διέκρινα ειλικρίνεια. Επιπλέον, ήταν αδύνατον να γνώριζε την κρυφή θέση του κλειδιού του υπογείου που έκρυβε το μηχάνημα με τις εγγραφές από τις κάμερες, εκτός αν είχε συνεργό. Τον έστειλα στο δωμάτιό του να πενθήσει με την ησυχία του ή να διαλύσει την επίπλωση λόγω της προδοσίας, και ζήτησα στη συνέχεια

να μου φέρουν, γι' αυτή την υποτυπώδη ανάκριση, την Μπριγκίτε, και να πουν στον Άρη Βογιατζή να ετοιμάζεται. Στο μεταξύ έδειξα το δαχτυλίδι στον Μάικ – παραδόξως το έβλεπε κι αυτός για πρώτη φορά –, και του είπα να ερευνήσει, για να μάθουμε αν αγοράστηκε από κατάσταση του νησιού. Ο Μάικ, τρέμοντας από την ταραχή, ανέθεσε την έρευνα σ' έναν από τους σωματοφύλακές του, τον βλογιοκομμένο Τόνι.

Βλέποντας την κατάσταση του παλιού μου φίλου, ζορίστηκα. Ο θάνατος της Σιλβί, εκτός από την οδύνη της απώλειας, άνοιγε κι άλλες πληγές. Η ερωμένη του ήταν νεκρή στην πισίνα της βίλας του, χωρίς να του έχει πει πως ήταν έγκυος, ενώ ένα πανάκριβο δαχτυλίδι που δεν της είχε κάνει δώρο ο ίδιος βρέθηκε στον πάτο. Θα σκέφτηκε κι εκείνος προφανώς το αυτονόητο: ότι κάποιος – πιθανόν ο πατέρας του αγέννητου παιδιού – είχε προσφέρει το μονόπετρο στη Σιλβί. Μήπως τότε εκείνη τιμωρήθηκε γιατί αρνήθηκε να το περάσει στο δάχτυλό της; Μήπως η άρνησή της ευθυνόταν για το τέλος της σύντομης ζωής της; Ή συνέβη το αντίθετο, να πλήρωσε με τη ζωή της επειδή το φορούσε; Μήπως το δαχτυλίδι ήταν παγίδα, και η ρίψη του στην πισίνα είχε σκοπό να στρέψει τις υποψίες σε κάποιον αθώο; Και αν το είχε χάσει κάποια από τις καλεσμένες χορεύοντας ή κολυμπώντας στην πισίνα;

Το τελευταίο δεν το θεωρώ πιθανό. Τέτοια κοσμήματα σπάνια χάνονται και ακόμα πιο σπάνια βρίσκονται. Αγοράζονται ή κλέβονται ή αναπαύονται σε χρηματοκιβώτια ή θυρίδες.

Η Μπριγκίτε ήταν στο μαύρο της το χάλι. Το όμορφο και καλοσυνάτο εκείνο πλάσμα με τους μελίχιους τρόπους και την ένρινη, τρυφερή φωνή είχε πλαντάξει στο κλάμα. Το ότι ο Μάικ έβρισκε βαρετή αυτή τη γυναίκα και δεν τον συγκινούσε πια η ομορφιά της μόνο σαν ύβρι στη θεά Αφροδίτη μπορεί να το δει κανείς. Αλλά αυτός ήταν ο Μάικ. Πλούσιος και γενναιόδωρος, ευειδής, ψηλός και αθλητικός, ευφυής, ευγενικός και καλόψυχος, ε, ήταν φυσικό να έχει φάει την ομορφιά με το κουτάλι. Αν και η ομορφιά δεν χορταίνεται.

Και η ωραία Μπριγκίτε; Θα έκλαιγε άραγε το ίδιο άμα μάθαινε ότι ο αγαπημένος της Μάικ ήταν έτοιμος να την εγκαταλείψει για χάρη της δολοφονημένης κι εγκυμονούσας Σιλβί; Η άγνοια τελικά, ενίοτε, είναι σπουδαίο πράγμα. Αν μη τι άλλο, βοηθάει να διατηρηθεί η τάξη, η φυσιολογική ροή των πραγμάτων.

Όλα έδειχναν ότι η γλυκιά Μπριγκίτε ζούσε στο ροζ συννεφάκι της. Δεν είχε υποψιαστεί τίποτα, δεν είχε καταλάβει τίποτα, δεν είχε δει τίποτα. Έτσι φαινόταν, τουλάχιστον. Μιλούσε διαρκώς για τον Μάικ. Ότι τον λατρεύει, ότι ο θάνατος της Σιλβί και η κα-

τάσταση του Μάικ την είχαν διαλύσει ψυχικά, κι αν δεν υπήρχαν τα ηρεμιστικά, δεν θα ήξερε τι να κάνει, δήλωσε. Ο Μάικ αυτό, ο Μάικ εκείνο, ο Μάικ, ο Μάικ, ζαλίστηκα στο τέλος, μα τον Θεό. Η συζήτησή μας μου θύμισε – σε παραλλαγή – την περίφημη ατάκα ενός Γάλλου συγγραφέα: «Είναι τόσο όμορφη, που πρέπει να έχει δίκιο».

Ο Άρης Βογιατζής βρισκόταν ανάμεσα στη θλίψη και στην έκπληξη. Τη συμπαθούσε πολύ τη Σιλβί, είπε. Ποιος από μας εδώ μπορεί να έκανε μια τόσο απεχθή πράξη; αναρωτήθηκε.

Του είπα πως το θύμα ήταν έγκυος και ότι η εξέταση DNA μάλλον θα έδειχνε τον πατέρα, ο οποίος θα μπορούσε – αν η μέλλουσα μητέρα αποτελούσε ένα ανυπέρβλητο πρόβλημα – να είναι ο ένοχος. Του είπα ακόμα ότι ψάχναμε να βρούμε τις χαμένες – κλεμμένες – εγγραφές από τις κάμερες και ότι κατά πάσα πιθανότητα θα μας έδειχναν τον δολοφόνο. Ταράχτηκε, αλλά κατάφερε να διατηρήσει την ψυχραιμία του σε αξιοπρεπές επίπεδο.

Η γυναίκα του, η εντυπωσιακή και πανύψηλη Ρωσίδα Ντάρια, δεν έδειξε στενοχωρημένη και δεν έκανε καμιά προσπάθεια να το κρύψει.

«Τι κρίμα, κύριε αστυνόμε», είπε σε σπαστά ελληνικά, με τη χαρακτηριστική ρώσικη προφορά, «να χα-

θεί έτσι ξαφνικά και άδικα μια ζωή». Η φωνή της είχε εκείνη τη βαριεστημένη χροιά του τύπου «και τώρα εγώ μπορώ να πάω να ρίξω έναν υπνάκο;»

Ομολογώ ότι τόση αδιαφορία σε γυναίκα που ανακρινόταν για τον θάνατο μιας άλλης γυναίκας, την οποία γνώριζε, πρώτη φορά συναντούσα.

Οι σωματοφύλακες ήταν στον ξενώνα τους, στην είσοδο του κήπου της βίλας, δίπλα στο πάρκινγκ. Όσοι βρίσκονταν ανά δύο στον ίδιο χώρο, φιλοξενούμενα ζευγάρια και υπηρετικό προσωπικό, έδιναν άλλοθι ο ένας στον άλλο. Εκτός κι αν ο ένας είχε κοιμηθεί – όπως ο μπασκετμπολίστας – και δεν ήξερε τι έκανε ο άλλος το διάστημα εκείνο.

Ήρθε η σειρά της Τζίνας Βρετού, της μητριάς του Μάικ. Την άφησα τελευταία, και είχα σοβαρό λόγο. Κάθισε στην πολυθρόνα απέναντί μου και ζήτησε από την κυρία Αθηνά έναν ελληνικό καφέ. Μόλις άρχισε να ατμίζει το μυρωδάτο ατμοφουγάρο της, τη ρώτησα ήρεμα:

«Γιατί το κάνατε άραγε; Ήταν νέα και όμορφη. Είχε όλη τη ζωή μπροστά της. Κι έναν μεγάλο έρωτα, τον έρωτα του Μάικ, που σκόπευε να την παντρευτεί».

Η Τζίνα Βρετού ήταν απολύτως ψύχραιμη. Δεν φάνηκε να αιφνιδιάζεται. Έδειχνε μάλιστα να έχει ετοιμάσει με επιμέλεια και το απολογητικό λογύδριό της.